

Arrest

nr. 181 689 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JEENINGA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A. J. M. (...), verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en was woonachtig in de Al Horiya wijk in Bagdad. U bent een moslim van de sjiiitische strekking. Sinds 2005 was u als chauffeur werkzaam voor het Britse bedrijf 'Blue Hackle' dat instond voor beveiligingsopdrachten in Bagdad. Op 1/08/2015 kwamen mensen van een voor u onbekende militie naar uw huis en eisten dat u hen dagelijks informatie over het bedrijf verschaft. Meer specifiek wilden ze weten hoeveel Britten er in het bedrijf werkten, hoeveel auto's het bedrijf heeft en wie u naar waar op welk moment voerde. Omwille van deze bedreiging vertrok u diezelfde avond naar Erbil en vertrok uw gezin naar uw schoonbroer. Daar kwam u te weten dat de militieleden uw huis bleven bezoeken en bij uw familie navroegen waar u zich bevond. Op 18/08/2015 vertrok u vanuit Erbil naar België waar u op 16/09/2015 aankwam en op 18/09/2015 een

asielaanvraag indiende. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: de nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw, de identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kind, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, kopieën van de paspoorten van uw vrouw en uw kind, een EHBO certificaat, een bevoegdheidsbrief, een aanbevelingsbrief en 4 badges.

B. Motivering

U verklaarde Irak te zijn ontvlucht omwille van bedreigingen van milities die informatie betreffende uw werkactiviteiten eisten. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u vage en incoherente verklaringen aflegde betreffende het bedrijf waarvoor u ongeveer 10 jaar zou hebben gewerkt en dat uw documenten hieromtrent evenmin kunnen overtuigen. Zo legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag een referentiebrieven neer van een zekere C. S. (...) ('standby leader' binnen Blue Hackle) waarin deze aangeeft dat u een goede werkracht bent, dat uw vertrek een verlies is voor het bedrijf en dat hij u aanbeveelt voor elk type van beveiligingsopdrachten. U verklaarde anderzijds dat u sinds de bedreiging op 1/08/2015 nooit enig contact met uw bedrijf opnam en dat zij louter omwille van uw afwezigheid gedurende 4 dagen wisten dat u er niet meer werkte (CGVS p.4-5). Gezien de context en de inhoud van de referentiebrieven werd dan ook gevraagd van wanneer deze dateerde. U stelde dit niet te weten, ook niet nadat u om een schatting gevraagd werd waarin u expliciet de keuze tussen enkele weken, maanden of jaren voor uw vertrek werd gegeven. Na enig aandringen geeft u uiteindelijk aan dat de brieven van enkele jaren voordien dateert omdat u het zich anders zou herinneren. Gezien het onlogische karakter dat dergelijke brieven jaren voor uw vertrek en stopzetting van uw werk zou zijn opgemaakt werd dan ook naar een verklaring hiervoor gevraagd. In eerste instantie gaf u ontwijkend aan geen Engels te kennen waarna u plots aangeeft dat u en uw collega's in 'ongeveer' 2013 het bedrijf een ultimatum stelden waarin jullie aangaven niet meer voor het bedrijf te werken totdat zij betaalden voor een ontvoerde collega in de afdeling in Basrah. In de 2 weken dat jullie het werk neerlegden zou deze referentiebrieven zijn geschreven maar uiteindelijk bleef u er werken omdat het bedrijf het losgeld betaalde. Dat men tijdens een staking dergelijke referentiebrieven zou schrijven komt zeer bevreemdend over. Dat u meermaals niet kon zeggen van wanneer de brieven dateerde, dat u vervolgens in eerste instantie een ontwijkend antwoord gaf om het gebrek aan logica te verklaren om dan uiteindelijk met een weinig logische verklaring te komen, is dan weer niet aannemelijk. Dit wordt verder versterkt door het feit dat toen gevraagd werd wie C. S. (...) is u dit niet wist te zeggen. Pas nadat gesteld werd dat deze man de referentiebrieven voor u had geschreven, stelde u dat dit inderdaad zo was maar dat jullie hem 'Sw. (...)' noemden waardoor u zijn naam vergeten was. Het komt echter niet aannemelijk over dat u de naam van de persoon die een referentiebrieven voor u schreef en naar uw verklaringen tot uw vertrek uw directe baas was, zich niet herinnerde (CGVS p.8-9). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u er voordien niet in slaagde ook maar 1 volledige naam van een collega te geven en gesteld had dat uw directe baas een Iraakees was die in Amerika woonde genaamd 'K. (...)' hetgeen dan ook in tegenspraak lijkt met het feit als zou C. (...) uw directe baas zijn geweest (CGVS p.4). Evenzeer bevreemdend is het feit dat u stelde dat het een Brits bedrijf was en klaarblijkelijk niet wist dat het bedrijf in 2011 door Amerikanen werd overgenomen en de dat de hoofdzetel van het bedrijf zich in de Verenigde Staten (New Jersey) bevindt (CGVS p.2-3,5, landeninformatie). De naam van de persoon die aan het hoofd van het kantoor in Bagdad stond kon u evenmin zeggen (CGVS p.4). Dergelijke incoherentie en vaagheid in uw verklaringen aangaande uw werkgever komen dan ook weinig overtuigend over.

Andere documenten die u ter ondersteuning van uw werkzaamheden voor Blue Hackle neerlegt kunnen evenmin overtuigen. Zo legde u 2 'orange badges' neer die allebei (meer dan waarschijnlijk) naar Blue Hackle als werkgever refereren om de green zone te kunnen binnenraken. Echter vermeldt de ene kaart als werkgever 'Blue Hackle' en de andere 'b;ie jac;e' hetgeen weinig professioneel overkomt. Voorts vermelden beide kaarten onder meer de kleur van uw ogen, uw lengte en uw gewicht. Echter hebt u op de ene kaart groene ogen, een lengte van 191 en een gewicht van 90 terwijl de andere kaart vermeldt dat u blauwe ogen hebt, een lengte van 603 en een gewicht van 176. Ondanks het feit dat eventueel kan worden aangenomen dat de ene kaart op Amerikaanse en de andere kaart op continentaal Europese maten gebaseerd is, komt dit toch bevreemdend over en verklaart het evenmin het verschil in oogkleur. Daarnaast legde u nog een bevoegdheidsbrieven neer die door de Amerikanen werd opgemaakt en naar uw bedrijf werd gestuurd. Echter klopt de geboortedatum op dit document dan weer niet. Voorts legde u ook een certificaat neer waaruit blijkt dat u een eerste hulp cursus heeft gevolgd. Gevraagd van welk Brits bedrijf dit attest werd uitgegeven gaf u tot 2 maal aan dat dit door Blue Hackle werd uitgegeven en u de opleiding in uw bedrijf hebt gevolgd. Echter werd het document opgemaakt door een bedrijf genaamd 'Nuco Training', blijkt uit hun website dat dit een afzonderlijk bedrijf is en kan nergens op hun website worden opgemaakt dat zij buiten Groot-Brittannië opleidingen geven. Opmerkelijk genoeg was wederom C. S. (...) de lesgever. In het licht dat documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijskracht van documenten sowieso zeer relatief maakt, komen dergelijke anomalieën in deze documenten dan ook weinig overtuigend over.

Op basis van bovenstaande vaststellingen maakt u het onvoldoende aannemelijk dat u voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, laat staan tot het moment van uw vertrek uit Bagdad. Hierbij kan nog worden aangestipt dat ook de badge van Blue Hackle vervallen is in oktober 2013 waardoor u geen enkel bewijsstuk, los van de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, neerlegt die erop wijst dat u er tot uw vertrek heeft gewerkt.

Voorts komt u evenmin overtuigend over wanneer het gaat over hetgeen de milities concreet van u eisten.

Uit uw verklaringen blijkt dat zij eisten dat u hen zou zeggen hoeveel Britten er in het bedrijf werkten, hoeveel auto's het bedrijf heeft en wie u naar waar op welk moment voerde. Ze zouden elke avond bij u thuis langskomen om de informatie te verkrijgen. U gaf aan dat er geen andere zaken werden gezegd, u direct begreep wat ze bedoelden en zij u geen vragen hebben gesteld (CGVS p. 11). Voordien had u ook verklaard dat ze ongeveer een uur waren gebleven (CGVS p. 5). Gezien de beperktheid van het 'gesprek' dat blijkbaar uit niet veel meer dan 5 zinnen bestond, werd gevraagd wat zij dan wel in dat uur gedaan of gezegd hebben. U bleef erbij dat er niets anders gezegd of gevraagd werd en dat het langzaam ging. Wederom werd een verklaring gevraagd waarom dit dan een uur in beslag nam voor die beperkte vragen waarop u stelde dat het langzaam ging en opmerkelijk genoeg dat ze alles in detail wilden weten. Gevraagd welke details antwoordde u ontkennend en stelde u dat ze enkel deze vragen stelden (CGVS p. 11-12). Gezien de zeer vage eisen en de vrij beperkte inhoud van het gesprek kan verwacht worden dat u een verklaring kunt geven voor het feit dat dit essentieel moment in uw relaas een uur in beslag zou genomen hebben en dat u gedetailleerd over deze bedreiging kunt vertellen. Dit is duidelijk niet het geval.

Hiermee samenhangend komt het weinig logisch over dat de milities deze eisen stelden zonder verdere vragen te stellen, zoals wanneer u welke informatie verkreeg hetgeen toch essentieel is. Zo gaf u aan dat u pas de dag zelf wist wanneer u de betreffende persoon naar een bepaalde plaats diende te voeren. De avond voordien werd enkel bevestigd dat u om 7 uur op het werk moest zijn en naar waar u moest rijden. Gevraagd waarom zij elke avond voordien dienden te bevestigen dat u om 7 uur op het werk moest zijn gezien u er elke dag op dat uur moest aanwezig zijn, kon u hier geen verklaring voor geven. Gevraagd waarom zij de dag voordien reeds aangaven naar waar u diende te rijden kon u dit evenmin zeggen. Sowieso bleek uit uw verklaringen dat jullie de dag voordien nooit concreet wisten om hoe laat jullie bepaalde personen moesten vervoeren. Gevraagd wat het nut was voor die militie om elke avond langs te komen om onder meer te weten wanneer jullie bepaalde personen moesten vervoeren terwijl u pas de dag zelf deze informatie weet kon u hier geen verklaring voor geven. Bovendien wisten jullie nooit concreet wie jullie vervoerden (CGVS p.13-14). Het komt weinig aannemelijk over dat de milities u niet meer concrete informatie vroegen teneinde duidelijke en werkbare eisen te kunnen stellen. Tekenend hierbij is dat u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS andere zaken aangaf die van u werden geëist, namelijk: "wij willen weten hoeveel mensen er van Engeland afkomen, met hoeveel auto's ze komen en de uren van aankomst en vertrek op het werk van iedereen". Geconfronteerd met deze verklaring uit de vragenlijst die toch andere eisen aangeeft zoals de vertrek- en aankomsttijden van iedereen terwijl u verklaarde dat zij dit enkel van u en uw unit wilden weten, ontkende u dit te hebben gezegd en dat zij enkel uw route wilden weten (CGVS p.12).

U bent er dan ook niet in geslaagd uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw, de identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw kind, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en de kopieën van de paspoorten van uw vrouw en uw kind bevatten allen persoonlijke gegevens die in bovenstaande motivering niet in twijfel worden getrokken.

Naast de 'orange badges' legde u ook een badge van 'Blue Hackle' neer (die reeds in 2013 verviel) en een licentiebewijs dat u een wapen mag dragen. Echter werd reeds gesteld dat documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Dergelijke documenten kunnen ook enkel een ondersteunende werking hebben voor een geloofwaardig relaas hetgeen geenszins het geval is. Deze documenten zijn dan ook niet in staat uw geloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk aangetoond heeft gedurende tien jaar voor het bedrijf Blue Hackle te hebben gewerkt. De motieven van verwerende partij om geen geloof te hechten aan haar verklaringen omtrent deze tewerkstelling en de door haar neergelegde documenten, zijn onredelijk. Zo kan van verzoekende partij, die werkte als chauffeur, niet verwacht worden dat zij op de hoogte zou zijn van de overname van het bedrijf door de Amerikanen. Verder kan het gegeven dat *“op de enge badge staat dat verzoeker groene ogen heeft, terwijl op de andere vermeld staat dat ze blauw zijn (...) niet tot de conclusie leiden dat het hier valse badges betreft”*, daar verwerende partij zelf aangaf dat dit voortvloeit uit het gebruik van Europese en Amerikaanse maten. Voorts betoogt verzoekende partij nog dat het bedrijf Nuco Training, waarvan verzoekende partij een certificaat neerlegde waaruit blijkt dat zij een eerste hulp cursus volgde, wel degelijk eerste hulp cursussen geeft buiten Groot-Brittannië. Verzoekende partij citeert desbetreffend een getuigenis van ene R. E. die zij haalde van de website van het bedrijf. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat in Irak documenten makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, voert verzoekende partij nog aan dat verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat de neergelegde documenten zijn opgemaakt door een Amerikaans privaat bedrijf en dat het dan ook onmogelijk is om deze stukken te vervalsen. Ten slotte voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een aantal foto's van zichzelf gedurende de werktijd en in een interne brochure van Blue Hackle (bijlagen 2-3) en een verklaring van dhr. B. (...), *country manager* van Irak, waaruit blijkt dat verzoekende partij van maart 2005 tot augustus 2015 voor het bedrijf heeft gewerkt (bijlage 4).

2.2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, grotendeels blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat de door verzoekende partij aangebrachte *“orange badges”* onvoldoende bewijskrachtig zijn om de beweerde werkzaamheden van verzoekende partij voor Blue Hackle aan te tonen. Verwerende partij merkt dienaangaande op dat de bewijskracht van dergelijke documenten afkomstig uit Irak sowieso relatief is, daar documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3). De bewijswaarde van de badges wordt verder ondergraven door de vaststelling dat de ene kaart als werkgever 'Blue Hackle' vermeldt en de andere 'b;ie jacle;e', hetgeen allesbehalve professioneel overkomt. Daar deze badges dienden om de green zone te kunnen binnen geraken, kan verwacht worden dat de werkgever hierop correct vermeld zou staan. De Raad is verder van oordeel dat de motivering in de bestreden beslissing aangaande de vermelding op de kaarten van de kleur van de ogen van verzoekende partij, haar lengte en haar gewicht, een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

De Raad acht het voorts geenszins ernstig dat verzoekende partij, die beweert van 2005 tot augustus 2015 voor Blue Hackle te hebben gewerkt, niet op de hoogte is van de overname van het bedrijf in 2011 door de Amerikanen. Er kan redelijkerwijs vanuit worden gegaan dat het personeel van Blue Hackle hiervan op de hoogte is. Het gegeven dat verzoekende partij het bedrijf Blue Hackle tijdens haar gehoor een Brits bedrijf noemt, en zelfs uitdrukkelijk ontkent dat het een Amerikaans bedrijf is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2016, p. 5), ondergraaft dan ook op ernstige wijze de bewering van verzoekende partij van 2005 tot augustus 2015 voor dit bedrijf te hebben gewerkt.

Verder wordt in de bestreden beslissing wel degelijk correct gesteld dat nergens uit de website van het bedrijf Nuco Training kan worden opgemaakt dat zij buiten Groot-Brittannië opleidingen geven (zie administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 5 en bijlage 1 van de door verwerende partij neergelegde nota met opmerkingen). Het verhaal van een zekere R. E. die na het volgen van een Nuco-cursus een job vond in het buitenland binnen de beveiligingssector werpt hier geen ander licht op. Bovendien gaat verzoekende partij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat gevraagd naar welk Brits bedrijf het voorgelegde certificaat waaruit blijkt dat verzoekende partij een eerste hulp cursus volgde heeft uitgegeven, verzoekende partij tot twee maal toe stelde dat dit door Blue Hackle werd uitgegeven en zij de opleiding in haar bedrijf volgde, terwijl het document werd opgemaakt door een bedrijf genaamd Nuco Training, en het verder opmerkelijk is dat wederom C. S. de lesgever was.

Dat documenten afkomstig van een Amerikaans privaat bedrijf onmogelijk te vervalsen zijn, betreft verder een gratuite bewering die verzoekende partij niet staft aan de hand van concrete informatie. De motivering dat de bewijswaarde van de door verzoekende partij aangebrachte documenten hoe dan ook relatief is gelet op de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, blijft dan ook onverminderd overeind.

De Raad is verder van oordeel dat de thans bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stukken niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas te herstellen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Wat de bijgevoegde foto's betreft, merkt de Raad voorts op dat, in zoverre verzoekende partij hierop al herkenbaar te zien is, aan dergelijke foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien stelt de Raad daarnaast vast dat, als deze stukken de bewering van verzoekende partij voor het bedrijf Blue Hackle te hebben gewerkt al zouden kunnen staven, *quod non*, hieruit hoe dan ook geenszins afgeleid kan worden dat zij voor dit bedrijf zou hebben gewerkt tot het moment van haar vertrek uit Bagdad in augustus 2015. Wat betreft de aanbevelingsbrief, wijst de Raad erop dat dit stuk een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertoont, hetgeen blijkt uit de bewoording ("*To: Whom it may concern*"). Bovendien werd de oorspronkelijke datum "*march 2015*" handmatig veranderd naar "*2016*", hetgeen de bewijswaarde van het document verder ondergraaft. Voormelde vaststellingen maken dan ook dat, tezamen met het gegeven dat de stukken niet worden neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen, niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan deze documenten. Immers, aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De Raad herhaalt tevens dat de bewijswaarde van documenten afkomstig uit Irak hoe dan ook relatief is, gelet op het gegeven dat documenten in Irak makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn (zie "*COI Focus*" betreffende "*Irak. Corruptie en documentenfraude*" d.d. 8 maart 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3)).

2.2.5.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij evenmin overtuigend overkomt wanneer het gaat over wat de milities concreet van haar eisten, stelt verzoekende partij dat de milities geen concrete eisen konden stellen daar zij niet wisten hoe het transport van Blue Hackle in zijn werk ging. Zij eisten van haar dan ook alle informatie die zij hen op dat moment kon verschaffen, doch wisten op dat moment niet over welke informatie verzoekende partij beschikte/tot welke informatie zij toegang had. Verder gaat verwerende partij er nog ten onrechte van uit dat gezien het bezoek van de milities ongeveer een uur heeft geduurd, er veel vragen gesteld moeten zijn geweest. Verzoekende partij bemerkt evenwel dat het bezoek niet zozeer gericht was op het voeren van een gesprek, doch wel op het inboezemen van angst en het onder druk zetten van verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uitleg dat de milities geen concrete eisen konden stellen daar zij niet wisten hoe het transport van Blue Hackle in zijn werk ging, op geen enkele manier de door verwerende partij vastgestelde onlogische elementen in haar verklaringen in een ander daglicht stelt. Meer bepaald werd door verwerende partij gemotiveerd dat het weinig logisch overkomt dat de milities van verzoekende partij eisten dat zij hen zou zeggen hoeveel Britten er in het bedrijf werkten, hoeveel auto's het bedrijf heeft en wie zij naar waar op welk moment voerde, doch zonder verdere vragen te stellen, zoals wanneer zij welke informatie verkreeg hetgeen toch essentieel is. Zo bleek uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij de dag voordien nooit concreet wisten om hoe laat zij bepaalde personen moesten vervoeren en kon verzoekende partij geen verklaring geven wat dan

het nut was voor de militie om elke avond langs te komen om onder meer te weten wanneer zij bepaalde personen moesten vervoeren. Bovendien gaf verzoekende partij tevens aan dat zij nooit concreet wisten wie zij vervoerden. Het komt dan ook maar weinig aannemelijk over dat de milities verzoekende partij niet meer concrete informatie vroegen teneinde duidelijke en werkbare eisen te kunnen stellen. De *post-factum* verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de milities van haar alle informatie eisten die zij hen op dat moment konden verschaffen, zonder dat zij wisten over welke informatie verzoekende partij beschikte/tot welke informatie zij toegang had, is geenszins overtuigend daar dit niet strookt met haar eerdere verklaringen tijdens haar gehoor waar zij aangaf dat de milities louter eisten dat zij zou zeggen hoeveel Britten er in het bedrijf werkten, hoeveel auto's het bedrijf heeft en wie zij naar waar op welk moment voerde, en dat zij elke avond bij haar thuis zouden langskomen om de informatie te verkrijgen, doch geen verdere vragen stelden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2016, p. 11).

Daar waar verzoekende partij het feit dat het bezoek van de milities ongeveer een uur had geduurd tracht te verklaren door de uitleg dat het bezoek niet zozeer gericht was op het voeren van een gesprek, doch wel op het inboezemen van angst en het onder druk zetten van verzoekende partij, meent de Raad dat deze uitleg geenszins overtuigt. Immers, toen zij tijdens haar gehoor gevraagd werd hoe het kwam dat het bezoek een uur in beslag nam, terwijl de milities slechts een beperkt aantal vragen stelden, gaf zij aan dat alles heel langzaam ging en dat de milities alles in detail wilden weten, om vervolgens dan weer toe te geven dat enkel die paar vragen werden gesteld en verder geen details werden gevraagd. Opnieuw gevraagd naar een verklaring voor de lange duur van het bezoek, herhaalde verzoekende partij louter dat enkel die vragen werden gesteld en niets anders (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2016, 11-12). De *post-factum* verklaring van verzoekende partij dat het bezoek een uur duurde omdat de milities haar tijdens dit bezoek angst inboezemden en onder druk zetten, komt dan ook geenszins overtuigend over, gezien zij dit niet opmerkte tijdens haar gehoor toen naar een verklaring van de lange duur van het bezoek werd gevraagd.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar een passage afkomstig van de website van het CGVS, betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad, en een passage afkomstig van de website van de Nederlandse overheid, stellende dat hieruit duidelijk de gewelddaden vanwege de sjjiitische milities in Bagdad blijkt, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in Bagdad geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze manifest in gebreke blijft.

2.2.7. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij bij haar nota met opmerkingen werd gevoegd, met name de “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat (IS). Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Het offensief dat IS sedert 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Wel heeft IS sinds begin 2016 twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari

2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Tevens dient te worden vastgesteld dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Echter blijkt uit dezelfde informatie ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Daarnaast blijkt uit voormelde informatie nog dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk blijken te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het hele grondgebied van de provincie en er kunnen geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone).

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hierboven reeds vermeld, geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen wordt verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés enzovoorts blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al maakt de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad het moeilijk om rond te komen. Voorts werd in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod tussen middernacht en vijf uur in de ochtend in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad ook gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze onder druk door een aantal factoren. Uit voormelde informatie blijkt dat er zich weliswaar bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Voorts blijkt dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van

diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten en de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht, kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 dat door verzoekende partij bij haar nota met opmerkingen werd gevoegd).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst naar een internationaal rapport en citeert hieruit het aantal slachtoffers van het geweld in Bagdad in de periode mei 2015 tot oktober 2015 en in de maand januari 2016 – zijn niet van dien aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT